

12) Kouzelníkova věž

Jednoho krásného dne dorazil do školy rytířů kočár zdobený královskými znaky, s ozbrojeným doprovodem, tažený výstavními bělouši. Princ Pavel se rozběhl na nádvoří, aby uvítal toho, kdo přijel. Když z kočáru vystoupil pouze královský

čaroděj, zklamaně protáhl obličej. Hned ale nasadil zdvořilý výraz, jak se na prince sluší. Čaroděj se zaradoval, když zjistil, že vědma Janyvana je zde a hned se spolu se sirem Michaelem zavřeli v poradní místnosti.

Krátce nato učitel svolal mladé rytíře. „Musím vám oznámit,“ pravil, „že baron z Vrchlíkova byl přepaden

loupeživými rytíři a ti zabrali jeho hrad. Barona a jeho dceru Andreu sice nezabili, ale zlý kouzelník je uvěznil ve své věži. Potřebuji čtyři dobrovolníky, kteří jsou ochotni se podílet na jejich záchraně.“

Mladí rytíři postoupili o krok vpřed jako jeden muž.

„Výborně!“ ocenil jejich přístup sir Michael a vybral si

čtyři nejlepší. Byli to Bonifác, Pavel, Rostislav a Janek. Zavedl je k čaroději, aby pokračovali v poradě.

„Viděl jsem na vlastní oči,“ vysvětloval právě čaroděj, „jak jeden z obránců probodl kouzelníkovo srdce, ale ten lump se jen oklepal, vstal a znovu začal sesílat kouzla.“

Vědma pozorně

naslouchala a zamračila se.

„Určitě své srdce někam schoval a má ho bezpečně uložené ve věži. To by zároveň vysvětlovalo, proč je k lidem tak chladný a krutý.“

„Copak může někdo odložit své srdce?“ podivil se Janek.

„Kouzelník ano. Možná ho něco trápilo a chtěl se zbavit svých pocitů...“

přemítala zamýšleně vědma.

„Soustřed' me se na náš problém,“ přerušil ji čaroděj a ujal se slova. „Existuje kouzlo, kterému říkáme zrcadlová skříňka,“ obrátil se na mladé rytíře a když viděl, že dávají pozor, pokračoval. „Skutečné srdce je kouzlem přemístěno dovnitř a v hrudi čaroděje zůstane jen zrcadlová kopie, kterou nejde zničit.“

„Nikdo ho nedokáže zabít?“ zachmuřil se Bonifác.

„Jediná možnost, jak čaroděje přemoci, je najít skříňku a rozbít ji.“

„Přesně tak,“ přitakal sir Michael. „Já, vědma a královský čaroděj upoutáme kouzelníkovu pozornost a vy čtyři se mezitím vypravíte do jeho věže, osvobodíte barona s Andreou, vypátráte

zrcadlovou skříňku a naděláte z ní střepy.“

„A co když se čaroděj nečekaně vrátí?“ namítl princ Pavel.

„My už se postaráme, aby neměl na návrat ani pomyslení,“ sebevědomě zdvihl bradu královský čaroděj.

„Ale vaše úloha taky

nebude jednoduchá,“ obrátila se k mladým rytířům vědma. „Počítejte s tím, že ve věži narazíte na strážce a pravděpodobně i na kouzelné pasti.“

U stolu se chvíli rozhostilo ticho, potom ale královský čaroděj s povzdechem sáhl za sebe a na stůl postavil klec s kavkou. Otevřel dvířka, kavka vylétla a usadila se princi Pavlovi na

rameni.

„Opravdu mám vzít Káču s sebou?“ podivil se, že ho bude doprovázet čarodějův ptačí miláček.

„Umí najít kouzla a umí se jim vyhnout. Dávejte mi na ni pozor.“

Poté královský čaroděj přemístil čtyři mladé rytíře na dohled od kouzelníkovy věže.

„Zůstaňte v úkrytu, dokud moje kavka nevyletí směrem k věži,“ nařídil jim. „Pak se pokuste co nejrychleji splnit svůj úkol.“

Jakmile čaroděj zmizel, Bonifác podotkl: „Dveře do věže vypadají bytelně. Doufám, že je dokážeme vyrazit.“ Ostražitě sledovali, zda se někde něco nepohne. Kavka seděla na nízké větvi a čechrala si peří.

„Podívejte! U dveří se mihl nějaký stín,“ zašeptal Janek a vystrčil hlavu, aby lépe viděl.

„U jakých dveří?“ udiveně si promnul oči Rostislav. Tam kde před chvílí viděli dveře, se nyní nalézala jen kamenná zed’.

Kavka cosi zažvatlala, roztáhla křídla a zamířila k věži. Rytíři popadli své

zbraně, utáhli si opasky, aby jim kroužkové košile dobře seděly, a rozběhli se za ptákem.

„Kde jsou dveře, Káčo? Ukaž nám je!“ snažil se Pavel přimět kavku ke spolupráci. Ta však vylétla až nahoru na vršek cimbuří a tam se usadila. Hmatali podél stěny, tūkali do kamenů, ale dveře nikde.

„Co teď?“ podíval se Bonifác na ostatní. „Věž se nahoře rozšiřuje. Tam nedokážeme vyšplhat.“

„Já bych věděl,“ podíval se Rostislav na Janka a sundal si vyztuženou rukavici.

„Jsem pro. Jinou možnost ani nemáme,“ přikývl kamarád a stejně jako Rostislav se dotkl blesku na své dlani.

„Co? Co to má být?“

couvl Bonifác o krok zpátky, když se zčistajasna vedle nich objevili dva modří koně.

„Tak co je s vámi, pánové? Nasedat!“ neubráníl se úsměvu Rostislav, když si všiml, jak Pavel s Bonifácem s otevřenou pusou zírají na bleskové oře. „Díky nim jsme nahoře raz dva.“ Podali kamarádům ruku, aby jim pomohli na hřbet koní a než

se člověk stihl dvakrát nadechnout, stáli nahoře na věži.

„Tady taky nejsou žádné dveře. Ani poklop,“ obcházel po obvodu věže Janek. Kavka na ně pokřikovala a třepetala se pořád nad stejným místem. Pavel k ní vykročil a náhle se propadl do neznáma. Ostatní byli mnohem opatrnější a po hmatu našli vstup i žebřík, který sice nebyl vidět, ale

dokázali po něm sestoupit dovnitř do věže. Ocitli se u dveří, které byly zvenčí zajištěny závorou. Velice opatrně ji odsunuli, nahlédli dovnitř a hned se jim rozzářily obličeje. Na podlaze tu seděli baron se svou ženou, Andrea ve svém loveckém oblečení, její chůva a její učitel.

„Kde se tu berete? A jak se vám podařilo obejít strážce

v patře pod námi?“ zašeptala nadšeně dívka. Ostatní dospělí na rozdíl od ní vypadali unaveně až vyčerpaně.

„Pojďte tiše nahoru,“ pomohl jim Rostislav vstát, „naši koně vás odvezou k rytířské škole.“

„Koně? Nahoře?“ podivil se baron, ale pak následoval mladého rytíře na

střechu věže.

Zpátky se Rostislav
vrátil s Andreou.

„Proč jsi neodjela
s nimi?“ zlobil se Janek. „My
tu máme ještě nějakou práci!“

Bonifác s Pavlem
mezitím prohledali celé patro,
ale skříňku nenašli. „Nedá se
nic dělat. Musíme dolů.“

Sešplhali o patro níž a připravili si zbraně. Andrea na jejich pokyn otevřela dveře a mladí rytíři vtrhli dovnitř. Využili výhodu překvapení a tři muže zneškodnili dřív, než sáhli po zbrani. Rostislav a Bonifác se pustili do boje s těmi, kteří se překvapit nenechali. Janek s Pavlem spoutali ty méně šikovné. Andy sáhla po odloženém luku a nabrala si do zásobníku šípy. Vtom

Janka cosi kouslo do lýtka. Ohlédl se a spatřil rukojeť nože trčící z nohy. Vzápětí mu kolem ucha zasvištěl šíp, který vystřelila Andy. Ke sloupu přišpendlila ruku muže, jenž na ně mířil dalším vrhacím nožem. Pavel vztekle vyskočil a jediným úderem pěsti strážného ukrytého za sloupem zneškodnil. Janek si vyškubl nůž z lýtka a rozzuřeně se vrhl na pomoc kamarádům. Netrvalo dlouho

a strážní byli přemoženi.

Nyní mohli v klidu propátrat celou věž. Jedno patro sloužilo jako skladiště, druhé jako kouzelníkova pracovna a knihovna. Úplně dole bylo cosi jako kuchyně s krbem a kád' na koupání. Ale ať hledali jak hledali, nikde se žádná skříňka nepovalovala.

„Káčo!“ zavolal princ

Pavel na kavku. „Pomoz nám! Najdi ukrývací kouzlo!“

Pták je zavedl do kouzelníkovy pracovny a usadil se na zdobeném svícnu. Rytíři hledali na všech možných i nemožných místech. Andy si stoupla před zrcadlo a začala si upravovat rozčuchaný účes.

„Kluci! Pojd'te sem, já už ji asi vidím!“

Seběhli se kolem ní a opravdu! Ve skutečnosti skříňka vidět nebyla, ale v zrcadle ano. Donesli neviditelný předmět na stůl a zkusili ho rozbít mečem. Ale teprve když Janek vytáhl svůj rezavý, skříňka se rozlétla na stovky střepů a uvězněné srdce se přímo před jejich očima vypařilo. Pohlédli na sebe – pyšní na dobře vykonanou práci.

Znovu sešli do spodního patra. Z téhle strany vstupní dveře maskované nebyly. Pavel k nim přistoupil, ale kavka mu nalétla do obličeje a přinutila ho couvnout. Po klice místo něj sáhl Janek. Vtom se zajiskřilo a Jankovo tělo se zkroutilo bolestí. Jak se sunul k zemi, sevřel kliku a dveře otevřel dokořán.

„Janku!“ vrhla se k němu polekaná Andrea. „Vždyť ty

máš botu plnou krve! Co se ti stalo?“

Bonifác dívku odstrčil a rozřízl Jankovu nohavici. Utrhl cár vlastní košile a stáhl krvácející ránu. Rostislav přinesl konev s vodou, kterou Bonifác nemilosrdně chrstnul zraněnému do obličeje.

„Ty jeden Žaboši z Bahňákova,“ popleskával spolužáka po tvářích, „koukej

se probrat! Opovaž se umřít,
když jsme se konečně
skamarádili.“

Janek pootevřel oči a
tváře jeho kamarádů zaplavila
úleva. Zanedlouho k nim
dorazil královský čaroděj, sir
Michael a Janyvana.
Oznámili jim, že zlý
kouzelník po urputném boji
zabil sám sebe. Poděkovali
rytířům za dobrou práci a
královský čaroděj všechny

přemístil do rytířské školy.
Zraněného Janka všichni
neuvěřitelně rozmazlovali, až
už toho měl dost a raději se
uzdravil.

© *Ilka Pacovská (2016)*